

[Tinning]

Jeg kan fuldt ud tilslutte mig hr. Bernhard Baunsgaards indlæg, som vel egentlig sagde to ting. For det første at dette ikke har noget som helst med det indgåede teaterforlig at gøre – forliget kigger frem, og dette forsøger bare at rette op på noget af det, der er sket. For det andet at der måske kan være nogle problemer med lige netop denne her måde at gøre det på, og at vi derfor bare skal kigge grundigt på det i udvalget ud fra en positiv grundholdning. Det vil vi så gøre.

Ingerlise Koefoed (SF):

Man skal takke for et eller andet, når der er nogle, der har sagt noget om et af ens forslag. Så jeg vil da sige tak til dem, der overhovedet har gidet læse det. Hvordan de så har læst det, skal jeg ikke gå nærmere ind på. Men det er da klart, at det er helt urimeligt at sige, at mer vil have mer, at nu kommer de igen med et af deres krævementalitetforslag til ære for galleriet. For dette forslag kunne udmærket godt være blevet behandlet i folketingsalen for længe siden og være gået ind sammen med de andre forslag, som vi har behandlet, og være gået ind i den pakke, som vi nu har haft med forskellige teaterforslag.

Det er udmærket, som det er blevet sagt, at nu har vi fået nogle flere penge til teater, men det løser bare ikke det problem, at der er nogle små teatre, der allerede før teaterlovsrevisionen i 1975 har haft en gæld, som man dengang faktisk havde lovet dem at hjælpe dem af med. Den eneste, der har gjort noget ved det, er afdøde kulturminister Niels Mathiassen, som i 1979-80, tror jeg det var, på finansloven fik bevilget en ekstra million til hjælp til gældssanering for de små teatre.

Det er rigtigt, at der har været stigning af udgifterne på området. Det er også rigtigt, at der er kommet betydelig flere teatre, end der har været før, men det er altså også rigtigt, at hvis man slæber rundt med en gæld, stor eller lille – den er såmænd ikke så forfærdelig stor, når man ser på de enkelte teatres gæld – er det meget vanskeligt at tage fat på at lave noget nyt.

Hr. Per Stig Møller siger, at det er at putte tingene i kuvøse at ville støtte dem på den måde, som vi vil. Jeg mener, at man har baret og bundet nogle af de små teatre til hele tiden at køre videre på det repertoire, som de

nu engang er slået an på, som de nu engang er kendt for, og at de ikke inden for de økonomiske rammer, de har arbejdet under, har haft friheden til at prøve at lave noget andet. Det er der mange af dem der trænger til. Der er mange af dem, der selv synes, at de er groet fast, at de kører på en gruppeteatertradition, som var fin i 1960'erne og i de første 1970'ere, men som trænger til fornyelse. Der er mange af dem, der trænger til efteruddannelse, nytænkning. Det har de ikke kunnet komme til, for de er nødt til at spille og spille og spille i de gamle riller for overhovedet at være sikre på at kunne holde skindet på næsen. Derfor dette forslag.

Jeg mener, som forfatteren Poul la Cour engang sagde, at en kunstners værste fjende kan være hans eget værk, for er han først én gang slået an med noget, er det meget svært og vanskeligt for ham at komme ud af det igen. Nu kan man diskutere, hvor meget der er kunst, og hvor meget der ikke er kunst af det, og det ved jeg godt, det kan vi ikke blive enige om. Ikke desto mindre synes jeg, at det ville være rimeligt, om man så alvorligt på disse ting og prøvede at hjælpe nogle af de teatre, der har arbejdet ivrigt og hårdt i mange år for at klare skærene, og hjælpe dem ud af den situation, som de ikke kommer ud af, selv om der nu er blevet bevilget nogle flere penge, men som tværtimod stadig vil binde dem.

Men jeg har forstået, at der ikke ligefrem er begejstring for forslaget. Jeg har dog heldigvis også forstået, at både hr. Bernhard Baunsgaard og hr. Tinning er interesserede i at se nærmere på det i udvalget. Når der bare er nogle, der ser nærmere på det, får hele udvalget nogle papirer, som måske kan give dem lidt mere indsigt i problematikken, end vi har kunnet gøre med vores forslag.

Jeg vil godt sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at jeg godt kunne være kommet med meget mere uddybende oplysninger om de enkelte teatres situation og økonomi, men det kunne jeg ikke gøre, idet forslaget er et stykke offentligt papir og de oplysninger, jeg har, vel delvis er fortrolige. Derfor har jeg måttet samle beløbene i ganske få poster.

Det er også rigtigt, som kulturministeren sagde, at der også er teatre under § 17 og under § 18, der er i denne gældssituation. Jeg mener stadig væk, at den har været værst for teatrene under § 16, og jeg mener ligesom